

Onuitroeibaar

Ik beseft het maar al te goed: het gebruik van de term ‘zelfmoord plegen’ is onuitroeibaar. En ik verfoei deze taal. Steeds zal ik blijven herhalen dat het niet gaat om een moord en dat ook het werkwoord plegen onterecht wordt gebruikt.

In het Nederlands geeft ‘plegen’ een misdaad aan of een gewoonte. Voorbeelden: een diefstal plegen, hij pleegt te laat te komen.

De suïcide is geen moord om minstens twee redenen: de daad wordt bij ons niet meer vervolgd, ook een poging ertoe is voor het Belgisch strafwetboek niet meer onwettelijk. En **filosofisch gezien benadruk ik het feit dat bij een moord het slachtoffer niet wil sterven en bij een zelfdoding wel** – de schreeuw om aandacht uitgezonderd maar schreeuwen om aandacht vind ik evenmin een misdrijf.

Mijn oproep: wanneer zal men eens wat meer bewust met taal omgaan? Er zijn nochtans alternatieven genoeg zoals ‘er een eind aan maken, uit het leven stappen, voor de dood kiezen’ en noem maar op.

Als papegaaien blijven de taalgebruikers dezelfde verdoemde term herhalen, ik vraag me af wie men denkt daardoor te helpen? Zal een zoon zich beter voelen wanneer men zijn vader een moordenaar noemt?

Daarom: stop met de gemakzucht en wees bewust van je terminologie. Ik ben ervan overtuigd dat de nazaten meer geholpen worden door een bewust en neutraal woordgebruik dan door een woordgebruik dat een veroordeling inhoudt.

Staf De Wilde, De Haan 26 september 2017